

CHƯƠNG BỐN

*

LL12 ẨM TÍCH GIANG HỒ

Hai mươi năm trôi qua, nàng sống ẩm tích giang hồ, không xuất hiện bất cứ nơi nào có đồng bào, cũng không giao tiếp liên lạc với bạn bè dù là thư từ hay giáp mặt.

Nay là lần đầu nàng đi trên con đường quen thuộc này của thủ đô Hoa Thịnh Đốn. Con đường mà khi xưa mỗi lần đi công tác trở về nàng đều phải đi qua để tới văn phòng CPQ gặp Chef của mình!

Phải! Chef của nàng! «Trụ Cờ Vàng»! Chính là Thủ Lãnh cơ quan tình báo CPQ. Cái tên của cơ quan (viết tắt của ba từ: «Cờ Phục Quốc» và cái tên «Trụ Cờ Vàng» là tên của Chef, Giám Đốc đứng đầu với ý nghĩa của tổ chức quyết tâm dành màu cờ quốc gia đã mất trong tay bọn côn đồ Cộng Sản Việt Nam.

Một cái tên rất đặc biệt! Và con người ông ta càng đặc biệt hơn! Nhất là tiếng cười của ông vang vọng âm âm như tiếng sóng tràn thác đổ... làm chát tai người nghe, xoáy vào tim kẻ đối diện, ngay cả tường vách, cửa nẻo... cơ hồ như cũng rung rinh khua động theo tiếng cười đó!

Lần này quay về chốn cũ, nàng biết được tiếng cười đặc biệt của con người quái lạ của 20 năm về trước sẽ không còn vang vọng bên tai nàng! Dù rằng văn phòng CPQ vẫn còn đó... vẫn tồn tại trên tầng lầu cao của tòa nhà chọc trời khi xưa! Dù rằng vị Thủ Lãnh kế vị cũng vẫn mang cái tên «Trụ

Cờ Vàng»! Dù rằng cảnh trí vùng trời này vẫn không thay đổi, nhưng...

Người xưa không còn! Con đường nàng đang đi tới... nơi nàng sắp bước vào... chắc phải là thay đổi!

Bởi vì, chính nàng cũng đổi thay theo thời gian!

Nàng...

Người nữ điệp viên của cơ quan tình báo CPQ năm xưa sau 20 năm ẩn tích giang hồ vì chán ngán thế sự, lần này trở về chốn cũ với tâm trạng của một người xa lạ, một người khách đến từ phương xa!

Nàng bước vào toà nhà đồ sộ với tâm thái thần thờ...

Từ cầu thang máy đi đến văn phòng CPQ chỉ cách vài bước, nhưng trong lòng vừa hồi hộp vừa bi thương, nàng bước tới với đôi chân nặng chịch, tưởng chừng như phải đi qua một khoảng đường dài!

Nàng đứng thật lâu trước cửa như nghĩ ngợi điều gì... cuối cùng mới cho tay bấm chuông.

Nháy mắt cánh cửa văn phòng tự động mở ra... Trước mắt nàng...

Cảnh trí văn phòng từ cái bàn, cái ghế, bộ salon... dành cho khách. Tất cả, tất cả... vẫn y như ngày xưa! Không có gì thay đổi!

Thư ký của văn phòng là một người đàn bà vào tuổi trung niên, nhưng dung nhan và hình hài vẫn còn thanh tú lắm, đang ngồi trước máy điện tử, nghe tiếng chân khách bước vào liền đứng lên chào đón.

Bất thần người đàn bà ấy trở mắt kính hãi nhìn sững khách, rồi té ngồi xuống ghế, cùng lúc với tiếng kêu thảng thốt:

- Không thể nào! Không thể nào!

Khách lên tiếng, giọng nghẹn ngào:

- Em đây mà! Tuyết Vân! Chị còn nhận ra em sao?

- LyLy! LyLy! Phải đúng là chị không?

Cả hai cùng chạy nhào tới ôm chầm lấy nhau, cùng nghẹn ngào không nói nên lời... Thành linh Tuyết Vân bỗng đẩy bạn ra khỏi vòng tay, nói giọng đầy hờn giận:

- Đã 20 năm rồi còn gì? Chị tệ lắm! Biệt vô âm tích khiến em và Chef mòn mỏi đợi chờ... Thế rồi... thế rồi...

Nói đến đó Tuyết Vân lấy tay ôm mặt khóc hu hu. LyLy đứng lặng một bên nước mắt cũng lã chã tuông rơi. Một lúc thật lâu cả hai đã dịu cơn xúc động, Tuyết Vân kéo bạn đến ngồi nơi băng ghế dài trong phòng với mình, giọng nói còn tức tử:

- Biết rằng chị chán ngán người đời, không màng thế sự, nhưng sao lại có thể dứt bỏ tất cả? Sao lại có thể quên đi bạn bè và nghề nghiệp, mà sống đời ẩn dật biệt vô âm tích trong hai mươi năm?

LyLy lắc đầu, giọng nghẹn ngào:

- Không! Em không quên tất cả! Em vẫn mãi nhớ Chef và tất cả chị em chúng mình... nhất là chị! Phải! Em không bao giờ quên chị, người bạn thân nhất của em. Một người lúc nào cũng lo lắng cho em trong những chuyến đi... Chị và Chef

không khác nào là linh hồn của em. Chúng ta có rất nhiều kỷ niệm. Em làm sao có thể quên hai người?

- Nếu không quên chúng tôi, sao không trở lại đây? Dù là một lần thăm viếng?

- Em không trở lại vì... vì em sợ...

Tuyết Vân lấy tay quệt nước mắt, ngắt lời bạn:

- Sợ? Một người như chị mà sợ gì, sợ ai chứ?

LyLy lắc đầu:

- Em yếu đuối lắm chứ không nhiều can đảm như chị nghĩ đâu. Và điều làm em sợ nhất là sẽ yếu lòng, không thể dứt bỏ tất cả khi đối mặt Chef và gặp lại chị... Và nhất là vì lý do cá nhân em không thể tiếp tục hoạt động.

Tuyết Vân hỏi giọng hờn giận:

- Có thật vì lý do cá nhân hay vì chị sợ gặp em và Chef rồi bị thuyết phục tiếp tục làm LL12?

- Không phải đúng như vậy! Sự thật em...

Tuyết Vân lại ngắt lời:

- Chị bỏ Chef, bỏ các chị em CPQ, bỏ cái nghề chị chọn và yêu thích. Chị đành lòng sao?

- Không đành! Nhưng một người đã chán ngán tất cả, muốn bỏ tất cả thì không còn ý chí để làm bất cứ điều gì, dù là nghề nghiệp mình yêu thích.

- Nhưng sao chị có thể trở nên yếm thế như vậy?

LyLy đáp giọng buồn rầu:

- Ngoài lý do cá nhân, còn có nhiều lý do mà nguyên nhân chính là thời cuộc và thế sự. Chị nhớ xem, sau ngày miền Nam bị cộng sản chiếm đoạt, người Việt bỏ nước ra đi với nỗi đau thương căm hờn. Do đó ở hải ngoại mới xuất hiện các nhóm chính trị cứu quốc, ví như nhóm tướng Hoàng Cơ Minh và G/s Nguyễn Ngọc Huy được đồng bào ủng hộ, hoạt động vài năm. Nhưng họ không được sự tiếp tay và ủng hộ của lực lượng chính trị của thế giới, vì tình hình chính trị thế giới lúc bấy giờ đang sôi động bởi sự tan rã của khối cộng sản các quốc gia Đông Âu và Nga. Các dân tộc trên thế giới đang hoan hỉ vui mừng vì cuộc chiến tranh lạnh của hai khối chính trị Nga - Mỹ không còn, nên không ai còn muốn nghe hay nhắc nhở đến vết thương của dân tộc Việt Nam. Còn người Mỹ thì vừa mới buông Việt Nam, họ đâu muốn quay trở lại? Đó là lý do các hội đoàn đảng phái Phục Quốc Việt Nam trong và ngoài nước dần dần tan rã, nhất là khi hai vị Thủ Lãnh Hoàng Cơ Minh và Nguyễn Ngọc Huy lần lượt qua đời.

Tuyết Vân lắng tai nghe bạn nói một hơi, liền xen vào:

- Tuy hai khối chính trị Hoàng Cơ Minh và Nguyễn Ngọc Huy tan rã nhưng còn có lực lượng của «Người anh cả», Thủ lãnh của các người hùng chiến khu ở rừng biên giới Thái Lan và hoạt động của Chef chúng ta, Trụ Cờ Vàng, của cơ quan CPQ, mà chị và anh Vân Trường cũng là hai nhân vật quan trọng đã đem lại chút hy vọng cho mọi người. Chỉ là... Chỉ là năm đó khi chị bị kẹt ở Iraq, anh Vân Trường cũng lao vào cuộc chiến thế giới ở vịnh Gulf. Từ đó bỗng nhiên cả hai «biệt vô âm tích». Em đã rơi không biết bao nhiêu nước mắt, tưởng rằng chị và anh ấy đã... Bất ngờ nửa năm sau đó ông già mới cho em biết đã nhận được tin tức của hai người...

Tuyết Vân nói đến đó bật khóc lớn. LyLy ngồi bên cạnh lặng im không nói, sắc mặt âu sầu buồn bã. Tuyết Vân vẫn không ngừng rơi lệ, nức nở hỏi bạn:

- Bây giờ chị có thể cho em biết những năm qua chị ở đâu và làm gì? Địa chỉ của chị ở Thụy Sĩ em không còn liên lạc được. Chị âm thầm thay đổi chỗ ở vì muốn trốn thiên hạ và trốn luôn cả em nữa phải không?

- Xin lỗi! Em đổi chỗ ở mới sau ngày kết hôn... Chắc chị cũng biết phải không?

- Phải! Sáu tháng sau ngày chị từ Iraq trở về và xin nghỉ. Chef có kể em nghe chút ít về cuộc hôn nhân của chị và anh ấy. Nhưng... hai người vẫn có thể cùng nhau hoạt động như trước mà? Sao lại cùng rời khỏi CPQ không lý do?

Nghe bạn nói LyLy mới biết Chef giữ kín mọi sự về nàng, ngay cả Tuyết Vân, nhân viên thân tín cũng không hay biết gì cả. Chef không muốn nói cho mọi người biết chắc là có lý do của Chef. Vậy nàng có nên thổ lộ với bạn mọi sự không?

Đang lúc LyLy trầm ngâm suy nghĩ, Tuyết Vân quan sát bạn từ đầu đến chân, rồi chắt lưỡi nói:

- Hình như Thượng Đế quá thiên vị và ưu đãi chị! Thời gian qua hai mươi năm mà chị vẫn không có nhiều thay đổi, vẫn trẻ đẹp không khác ngày xưa!

LyLy cười nhỏ, giọng chua chát:

- Thành trì núi non gỗ đá còn bị hủy hoại qua thời gian, huống chi là loài người? Thanh xuân và nhan sắc của người đàn bà là vật thể mong manh chóng đổi thay nhất. Vạn vật trong vũ trụ không có chi trường cửu, huống hồ là hình hài con người! Chị đừng nói đùa nữa!

- Phải! Chúng ta đều không còn trẻ! Nhưng em nói thật đó! Chị không có nhiều thay đổi, tuy không còn là giai nhân LL12 cô gái trẻ đẹp của ngày xưa, nhưng hiện tại là một vị phu nhân quý phái trang trọng... Bây giờ thì đừng nói chị là em, ai nhìn thấy chị cũng phải chiêm ngưỡng! Em nghĩ, đàn ông trên thế gian vẫn còn nhiều kẻ si mê chị lắm đó.

LyLy bật cười:

- Chị đừng chọc phá em nữa! Em đã ẩn tích giang hồ 20 năm, đã không còn hoạt động cho nghề nghiệp. Nhan sắc và tài năng của LL12 nữ điệp viên không còn phải xử dụng nữa! Cho nên những thứ đó không còn quan trọng đối với em. Lần này em trở lại đây là do tân thủ lĩnh của CPQ mời tới để hỏi thăm và bàn bạc vài vấn đề về tình hình đất nước. Hơn nữa chính em cũng muốn gặp người ấy để tìm hiểu chút ít vị lãnh tụ mới này...

Tuyết Vân như đã quên đi nỗi ám ức buồn lòng khi nãy, lệ không còn trên mặt, cười hít hít ngất lời bạn:

- Chao ôi, có nhiều chuyện em phải kể cho chị nghe lắm. Nhất là chuyện Tân Thủ Lĩnh, Nguyễn Anh Tuấn. Một anh chàng đúng là anh tuấn như cái tên anh ta mang vậy! Chàng ta tuổi trẻ, tài cao, nói nhiều thứ tiếng, đậu nhiều bằng cấp, tính tình dễ dãi, vui vẻ, bất thiệp... Nhưng... nhưng lại rất nhúc nhác trước phụ nữ, nhất là với hai người đẹp Laura và Lisa của CIA. Chắc chị phải biết em muốn nói đến ai chứ?

Tuyết Vân nhướng mắt quan sát bạn. LyLy đáp lùng khùng:

- Em không biết chị muốn nói ai là ai? Là... tân Thủ Lĩnh của CPQ Nguyễn Anh Tuấn? Hay là hai cô Laura, Lisa nào đó?

Nghe LyLy trả lời, Tuyết Vân nghĩ thầm:

«Chẳng lẽ LyLy không biết gì về họ? Ta không tin! Bữa nay ta phải tìm cách dò dẫm LyLy để biết mọi sự thật mới được!».

Nghĩ như vậy, Tuyết Vân cười cười:

- Chị nhớ không? Ngày trước tụi mình khôn đôn bởi Chef. Chị thì bị ông già giao phó công tác liên miên và luôn bị ông chọc tặc. Còn em thì ngày ngày phải chịu đựng những câu có gay gắt mỗi khi ông có điều lo lắng bất an! Nhưng hiện nay Tân Thủ Lãnh này thì hoàn toàn trái ngược với ông già. Anh chàng này thì... thì... điều chi cũng giỏi chỉ là... chỉ là...

Thấy bạn cứ mãi rúc rích cười, không nói hết câu, LyLy mỉm cười, hỏi:

- Bộ có chuyện gì đáng tức cười lắm sao mà nói không ra lời?

- Phải! Anh chàng tân Giám Đốc của em mỗi khi giáp mặt với hai cô nàng Laura và Lisa thì... thì...

Tuyết Vân lại cười ngất không nói tiếp được nữa. LyLy thấy thái độ của bạn, cũng bật cười thành tiếng:

- Chắc là một anh nhác gái lắm phải không?

Tuyết Vân vẫn không dứt cười, lắc đầu nói:

- Không đâu! Một chàng Việt Nam sinh trên đất Mỹ làm gì nhúc nhác với phụ nữ? Chỉ vì hai cô nàng Laura, Lisa tinh quái lắm. Đừng nói chi với Tân Thủ Lãnh họ Nguyễn kia, ngay cả em cũng chơi với điều đứng vì hai cô ấy. Mỗi lần hai cô đến đây cả văn phòng náo loạn cả lên.

- Thật vậy sao?

Tuyết Vân vụt ngưng cười, lườm LyLy, nói:

- Chị xấu lắm!

- Em xấu gì chớ?

Tuyết Vân nguyệt bạn:

- Hứ! Từ từ em sẽ nói đến tội của chị! Bây giờ để em kể tiếp câu chuyện đang nói... Sau ngày chị và anh Vân Trường ẩn tích, cơ quan CPQ sát nhập CIA. Cũng có thể vì tình hình chính trị lúc bấy giờ, mà cũng có thể ông già không tìm ra LL12 thứ hai để hoạt động riêng rẽ như ngày xưa. Các nhân viên CQP tuyển cùng thời gian với chúng mình có một số nghỉ việc, đồng lúc cũng có một số nàng trẻ đẹp mới tuyển vào, nhưng tất cả đều có công tác trực tiếp với CIA. Dù rằng văn phòng CPQ vẫn còn giữ trong toà nhà này và ông già vẫn tiếp tục công việc do CIA chuyển qua. Em thì vẫn vai trò thư ký, kiêm linh tinh của CPQ... Nhưng việc hành chánh ít lắm, nên em chỉ làm nửa buổi trong ngày. Một phần cũng vì em đã lập gia đình...

LyLy ngắt lời bạn với nụ cười thân thiết trên môi:

- Ngày chị lấy chồng, em có nghe Chef nói.

Tuyết Vân gục gật đầu:

- Hoá ra ông già vẫn bí mật liên lạc với chị, mà giấu tất cả về chị với em ! Cả hai người đều xấu lắm!

Nàng nói câu chót với vẻ mặt hờn giận. LyLy ôm vai bạn vỗ về:

- Đừng giận mà! Em trở lại lần này gặp chị là cũng để giải toả những thắc mắc trong lòng chị về em.

Tuyết Vân nói tiếp:

- Rồi cách 5 năm ông già báo em biết vì lý do sức khỏe ông không thể tiếp tục giữ chức Giám Đốc CPQ. Người mới thay thế ông là anh chàng họ Nguyễn, sinh trên đất Mỹ, con trai của một chính trị gia thời đệ nhị Cộng Hòa. Chàng này đến năm 10 tuổi được cha mẹ gửi qua Genève học ở trường Quốc Tế gì đó...

Lyly cười nhỏ, xen vào:

- Em biết rồi! Đó là một trường rất đặc biệt mà những nhân vật quyền lực, giàu có và nổi danh trên thế giới như Vua, Chúa dầu hoả, Tổng Thống, Thủ tướng, chính trị gia, minh tinh, tài phú... ngay cả bọn mafia, bọn cộng sản, bọn ăn cướp ăn cắp v.v... ai có tiền bạc tỉ phú hầu như đều gửi con cháu họ đến trường Quốc tế đó. Chỉ vì...

Tuyết Vân ngắt lời bạn:

- Bộ trường học đó có gì đặc biệt lắm sao?

Lyly gật đầu:

- Phải nói là rất đặc biệt! Một trường học quốc tế từ cấp tiểu, trung và đại học ở một địa điểm quốc tế của một quốc gia luôn giữ vai trò trung lập. Do đó sự giáo dục của trường này không bị ảnh hưởng bởi chính trị, tôn giáo, chủng tộc, xuất xứ cá nhân v.v... Việc đào tạo học trò của họ chỉ duy nhất về phương diện trí tuệ. Cho nên học sinh và sinh viên tốt nghiệp có khả năng xuất chúng hơn người. Ngoài ra...

Tuyết Vân lại ngắt lời bạn, nói một hơi, giọng chế riễu:

- Oa! Cái xứ Genève của chị phải có toàn là những nhân vật kiệt xuất mới có thể đào tạo số học trò con cháu của những nhân vật tai to mặt lớn trên thế giới trở thành người xuất chúng, dù là một thằng ngốc phải không? Ngay cả con cháu

của bọn tôi bại cũng trở thành nhân vật xuất chúng phải không? Chắc là em phải gửi thẳng con khờ khạo của em qua đó học để trở thành đại nhân vật. Biết đâu sau này nó trở thành Tổng Thống nước Mỹ không chừng!

LyLy mỉm cười, bảo Tuyết Vân:

- Đừng thọc léc em nữa, nếu muốn nghe tiếp.

- Được được! Nói tiếp đi.

- Tuy ngôi trường nằm trên đất Suisse, nhưng là trường Quốc Tế. Các giáo sư, giảng sư, được mời đến để «lên lớp» cho học trò ngoài những vị nổi tiếng của các đại học Thụy Sĩ, còn có những người tên tuổi từ các đại học ở các Quốc Gia Âu Châu, ví như Oxford của Anh, Sorbonne của Pháp... Ngay cả giảng sư Harvard của Mỹ cũng có mặt. Họ bay đến Genève khi có giờ dạy, rồi bay về xứ họ. Mọi di chuyển của họ do trường đài thọ và đương nhiên được tính vào lệ phí của học trò! Đám con cháu Vua Chúa và các nhà tỉ phú kia... dù phải đóng chi phí bao nhiêu, đối với họ cũng chẳng nhằm nhò gì. Chỉ có điều học trò trường đó bị ràng buộc kỷ luật khắc khe và nghiêm minh. Ví như không được bỏ lớp quá hai lần bất cứ vì lý do gì, không được thi rớt hai lần vào cuối niên học. Nếu phạm vào hai kỷ luật ấy thì không thể tiếp tục học. Bởi thế số học sinh ghi danh thì nhiều, nhưng mấy tên ngốc thì cùng lắm lê lét được hai năm ở nhà trường rồi cũng bị sa thải ! Đám con cái của bọn chóp bu Tàu cộng và Việt cộng cũng nhan nhản ở đó...Em nghe nói con trai tên Kim xứ Bắc Hàn mà hiện nay là « chóp bu » chủ tịch Đảng nhà nước Bắc Hàn cũng đến đó học rồi bị quăng ra, sau đó phải đổi trường học ở Bern...

Tuyết Vân lặng im nghe bạn kể đến đó vụt xen vào :

-Bern là thủ đô của Thụy Sĩ, là nơi quê hương của chị, là vùng nói tiếng Đức mà? Tên Kim đó xuất xứ từ trường ở đó sao?

LyLy gật đầu, nói tiếp:

-Phải! Chính là tên Kim đó! Cha hắn chết, hắn thay thế ngồi vào ghế Chủ tịch nắm vận mạng nhân dân Bắc Hàn, thỉnh thoảng thích chọc phá Nhật và Nam Hàn ở vùng biển Thái Bình Dương cho thiên hạ ngán, mà cũng để thiên hạ nhắc nhở đến mình vì mặc cảm thời làm học trò, bị đuổi khỏi trường. Tóm lại, những tên xuất thân đen tối, đầu óc đàn độn, đến ghi danh học trường quốc tế đó thì nhiều, nhưng không mấy ai học đến khi tốt nghiệp! Bọn chúng chỉ còn cách ra ngoài ăn chơi, vung vít tiền bạc cho thoả thích.

- Vậy chắc chị biết tên tuổi đám con cháu bọn chóp bu Việt cộng là ai chứ?

LyLy lắc đầu:

- Không đâu! Em làm gì biết được? Nguyên tắc của nhà trường là «giữ an ninh tuyệt đối cho học trò, nên tên tuổi họ đều được giấu kín lai lịch, nguồn gốc, xuất xứ...». Ngoại trừ chính đương sự phô trương khoe ra, không ai biết ai là con cái nhà ai, từ đâu tới? Qua dung mạo chỉ có thể biết được kẻ đó là dân Âu, Mỹ, Á, Phi, ARập... Hoặc là lúc bạn bè chúng tụ họp nói chuyện với nhau thì «bí mật lý lịch» đôi khi bị «bật mí» lọt ra ngoài, như trường hợp con trai tên Kim xứ Bắc Hàn mà hiện nay là «chóp bu» chủ tịch nhà nước đó. Đám con cháu bọn chóp bu Tàu Cộng và Việt Cộng em cũng nghe nói, nhưng khó thể biết đích xác tên tuổi bọn chúng.

LyLy bỗng ngưng nói. Tuyết Vân thấy sắc mặt bạn trầm ngâm như nghĩ ngợi điều gì, muốn lên tiếng hỏi. Nhưng nàng chưa kịp mở miệng, LyLy nói tiếp sau tiếng thở dài:

- Chị biết không? Số cha mẹ gửi con cháu qua học trường đó với mục đích để chúng trở thành nhân tài ưu tú thì ít lắm. Mà chính là vì hai nguyên nhân. Thứ nhất: «một nơi bảo đảm an ninh cho con cháu họ mà không sợ bọn phản động trong nước bắt cóc, làm tiền, thủ tiêu...». Và nguyên nhân thứ hai mới là nguyên nhân chính: «Một khi con cháu họ ghi danh học ở trường quốc tế Genève, họ tha hồ chuyển tiền qua các ngân hàng Suisse!». Nên chi đối với bọn đó, con cháu họ học hành thành tài hay không chẳng quan trọng. Điều quan trọng là được phép mở các chương mục trong ngân hàng Suisse, cốt là để con cháu họ giữ cái tủ sách tài sản tiền bạc kia... Để một mai «khí thế trong nước» không còn, số tiền bất chính tham nhũng, ăn cướp, ăn cắp... của bọn chúng cất giấu còn đó, chúng có thể an toàn rút đi mà an hưởng cuộc đời.

Ví như Nga và các quốc gia cộng sản Đông Âu ngày xưa, sánh với các nước theo thể chế tự do thì chúng còn lạc hậu và nghèo lắm. Thế nhưng lại xuất hiện những nhà tỉ phú đứng đầu trên thế giới là người Nga. Họ chính là những tên chóp bu đầu xỏ ngày trước, sau ngày chính quyền cộng sản tan rã, chúng còn cả kho bạc khổng lồ cất giấu trong các ngân hàng Suisse.

LyLy bỗng đổi giọng đầy căm hờn:

- Chuyện thiên hạ của các quốc gia trên thế giới và con cái họ ra sao em không thắc mắc làm gì. Đáng căm hờn là bọn Cộng xứ mình hoành hành bá đạo đã 38 năm, vợ vét của cải dân chúng và tài sản của quốc gia. Ngày nay chúng vào hàng giàu có trên thế giới. Thử hỏi, số ngoại tệ khổng lồ mà «bọn

chóp bu » trong nước chuyển vào ngân hàng quốc tế lấy đâu mà có ?

Tuyết Vân thở ra:

- Chị nói đúng lắm! Qua đám con cháu chúng tiêu xài hoang phí từ ViệtNam đến khắp nơi ở hải ngoại... đủ cho chúng ta thấy được bọn Cộng ViệtNam giàu có vì đã hốt quá nhiều tiền của! Nào là tiền ăn cướp tài sản của dân miền Nam sau ngày năm 75. Nào là tiền bán đất đai vùng Việt Bắc và hai đảo Trường Sa và Hoàng Sa cho đàn anh Tàu cộng... Nào là bán sức lao động của dân qua các xứ Nam Mỹ, ẢRập... để trả nợ. Nào là nhượng quyền khai thác mỏ dầu ven biển cho các công ty ngoại quốc v.v... và v.v... Điều đáng tức giận nhất là hàng năm chúng móc túi hàng triệu triệu đô của đồng bào ở hải ngoại gửi về xứ cho thân nhân!

Ngừng một lúc để dần cơn bức tức, Tuyết Vân nói thêm:

- Mà điều đáng buồn nhất là «nam phụ lão ấu», «anh hùng kiệt nữ»... của dân tộc xứ mình đang ngủ say, hay đã chết hết, nên mà cả nước im ru! Không ai đứng lên phản kháng chống đối như các nước ẢRập, Châu phi... để thế giới biết xứ ViệtNam cũng bị bọn cầm đầu bóc lột, cũng bị áp bức.

LyLy phụ họa:

- Cũng có thể sau 38 năm bị Cộng sản đô hộ, đã biến con người ViệtNam không còn nghĩ đến thứ gì ngoài yêu tiền ! Không ai còn nghĩ đến tình gia đình hay quốc gia dân tộc, không ai còn biết đạo nghĩa làm người... Ngày nay dân trong nước, già trẻ bé lớn chỉ biết có tiền! Tất cả... tất cả... đều muốn kiếm thật nhiều tiền, bất kể thủ đoạn, bất kể luân lý! Bọn có quyền thì bán quyền bán nước! Người không quyền thì lường gạt mảnh mung ! Gái có sắc thì bán sắc, không có sắc thì bán thân! Người sản xuất, giới thương mại, kẻ trông trọt

v.v... ai ai cũng muốn tiền vô thật nhanh, thu lợi thật nhiều, nên không ngại dùng mọi thủ đoạn lường gạt, làm giả tạo các thứ bằng những chất hoá học độc hại! Tóm lại, một xã hội xấu xa tàn tệ, càng ngày càng xuống dốc, chớ không phải đi lên theo đà tiến hoá của nhân loại và thế giới.

Tuyết Vân nối tiếp lời bạn, với giọng hậm hực:

- Đó là thành tích cải tiến xã hội của Đảng Cộng Việt Nam sau 38 năm trị quốc. Đúng là «đỉnh cao trí tuệ» của một nhóm ngu ngốc lưu manh!

LyLy nói giọng buồn thiu :

- Thật vậy! Chuyện Việt Nam và bọn lãnh đạo nói bao nhiêu cũng không hết! Em từ Thụy Sĩ bay qua đây để gặp thủ lĩnh mới của CPQ, mà cũng vì là...

Tuyết Vân còn đang bực tức chuyện thế sự, nghe mấy lời của LyLy, cơn giận như muốn trút lên đầu bạn, sắc giọng nói ngang:

- Hoá ra nếu không vì thế sự, chị không đến gặp em dù là xa vắng 20 năm?

LyLy hiểu tâm lý bạn trong khoảnh khắc ấy, nên nhỏ nhẹ nói:

- Nếu chỉ vì bàn bạc thế sự, em có thể liên lạc với tân thủ lĩnh CPQ qua điện thoại Skype trên internet để trò chuyện bàn bạc nhau. Cần gì em phải từ Thụy Sĩ bay qua đây, nếu không phải là chủ ý gặp lại chị?

Nghe lời giải thích của LyLy, Tuyết Vân đổi mặt tươi cười:

- Xin lỗi! Em bỗng nhiên nổi cáu với chị! Chị nói cũng đúng! Thời đại khoa học tiến bộ vượt bậc hiện nay thiên hạ muốn trò chuyện, muốn bàn bạc, muốn thấy mặt nhau... chỉ cần nhìn qua màn ảnh của điện thoại, hay máy điện tử trước mắt.

Câu chuyện bỗng đổi đề tài, giúp cả hai quên đi phiền muộn. LyLy cười cười nói với bạn:

- Em còn nhớ hai mươi năm về trước, trong những chuyến công tác đó đây... Em muốn điện thoại nói chuyện với Chef, nhưng không có cách nào! Vì vào thời ấy làm gì có Cell-phone, để em có thể dễ dàng liên lạc thông tin với Chef?

- Bây giờ thì hai bên đánh nhau không cần đối mặt! Ngồi trong phòng nhìn vào máy điện tử có thể thấy rõ kẻ địch làm gì, đang ở đâu? Rồi có thể ra tay hạ thủ kẻ thù từ xa chỉ bằng vào cái «bấm»!

LyLy gật đầu:

- Thật vậy! Chúng ta không thể nào tưởng tượng nổi sự tiến bộ vượt bậc của khoa học chỉ trong thời gian ngắn phải không?

Bỗng nhiên Lyly nghiêm giọng, bảo Tuyết Vân:

- Tự nãy giờ hai đứa mình nói chuyện quá lâu, mà cũng xa đề tài chính rồi! Trở lại câu chuyện lúc nãy... Chị vẫn liên lạc thường xuyên với ông già chứ? Ông mạnh không? Hiện đang ở đâu?

- Ai mà biết ông già ấy hiện ở đâu? Ông tuy đã lớn tuổi nhưng sức khỏe dồi dào lắm. Chắc không đau yếu gì đâu! Nội giọng cười âm âm của ông đủ sức giết cọp nữa là!

Nghe câu nói của bạn, LyLy không nhịn cười được, bật cười lớn. Tuyết Vân khoan khoái trong lòng, cười hít hít một lúc mới nói tiếp:

- Ông bay qua bay lại chỗ nọ xứ kia... y như bận rộn lắm vậy! Thật tình em cũng chẳng biết sau khi từ chức ở đây, ông làm gì và ở đâu? Lần chót em gặp lại Chef là cách đây khoảng bảy tám tháng gì đó... Hôm đó ông đến văn phòng CPQ để gặp giám đốc Nguyễn Anh Tuấn có dẫn theo hai cô gái trẻ đẹp như người mẫu, mặt mũi tướng mạo chi chi... cũng giống nhau như hai giọt nước. Cả ba vào văn phòng giám đốc nói chuyện cả hai giờ đồng hồ. Em không nghe họ nói chuyện gì, bàn bạc những gì? Lúc ông già và hai cô gái ra về, ông mới đưa họ đến giới thiệu với em: «hai cô là chị em song sinh, 19 tuổi, một cô tên Laura và một cô tên Lisa, nhân viên mới của CIA». Rõ ràng là hai nàng kiều nữ song sinh mang tên Tây, nhưng không giống gái Âu Mỹ, cũng không giống con lai, nhưng lại có màu mắt nâu nâu. Em hỏi ông già:

«- Bộ hai cô này là ViệtNam à?»

Ông đáp:

«- Đương nhiên! Hai cô còn có tên ViệtNam nữa đó. Laura tên Lan và Lisa tên Liên.»

Em hỏi tiếp:

«- Hai cô từ đâu tới? Con cái nhà ai?»

Ông đáp:

«- Từ CIA.»

Em phát cáu, nói:

«- Chef vừa giới thiệu, ai lại không biết hai cô từ CIA đến đây ? Người ta muốn hỏi Chef là hai cô ấy từ xứ nào tới? Con cái nhà ai?»

Thấy em nổi giận ông cười hề hề, nói chọc:

«- Hình như là từ Á sang Âu... từ Âu sang Mỹ... từ Mỹ sang... CIA. Còn con cái nhà ai thì không thể nói cho...»

Em tức giận, ngắt lời ông:

«- Cái gì mà từ Á sang Âu, từ Âu sang Mỹ! Thôi đi! Đừng làm bộ nữa! Không ai thèm hỏi Chef nữa đâu! Sớm muộn gì kẻ này cũng biết lai lịch hai cô ấy.»

Em vừa nói dứt lời, ông vỗ tay bóc bóc, bảo em:

«- Được lắm! Nếu cô muốn biết lai lịch hai mỹ nữ này thì tự mình tìm hiểu. Bao nhiêu năm trong ngành gián điệp hãy thử ra tài trình thám đi! Cô mà tìm ra ẩn số hai nàng này là con cái nhà ai, từ đâu tới, tôi sẽ bái cô làm sư phụ! Lần sau gặp cô tôi sẽ mời cô ăn... hamburger!»

Ông cười âm âm sau câu nói. Em tức càn hong không thèm nói gì thêm. Lúc đó hai cô gái đứng im ru làm như không nghe thấy em và ông già trau đổi câu chuyện về họ. Em nghĩ, có lẽ hai nàng không hiểu tiếng Việt?!

Trước khi xô cửa ra về, ông còn ngoái đầu lại nói với em một câu:

«- Sau này khi có những công tác đặc biệt về Vietnam, Laura và Lisa sẽ thay thế LL12.»

Em nói vọng theo:

«- Không thể nào! Hai cô làm sao thay thế LyLy được chớ? Công tác về VN mà không nghe hiểu tiếng Việt thì hai cô làm được trò trống gì chớ?»

Tuyết Vân kể đến đó liền nhỏ giọng nói với LyLy:

- Dĩ nhiên câu nói chót của em chắc ông không nghe lọt hết, vì lúc đó ông với Laura và Lisa đã ra bên ngoài rồi!

LyLy chăm chú nghe Tuyết Vân kể chuyện về Chef cũ và hai cô gái Laura, Lisa. Bất thần Tuyết Vân quét mắt nhìn bạn, nói với giọng đầy tự tin:

- Sau ngày ấy em nhất quyết thắng ông già nên cố ý tìm hiểu lai lịch hai người đẹp kia. Chỉ có điều họ là người của CIA, em không có hồ sơ nên không biết do dẫm từ đâu? Nhưng chắc chắn phải tìm ra! Ông già sẽ thua! Em phải cho ông thua để bỏ cái tật xấu chuyên môn nói khích người ta!

Câu nói của Tuyết khiến Lyly bật lên tiếng cười dòn:

- Ông già lúc nào cũng thích chọc phá bọn mình! Rồi sau đó chị đã tìm ra ẩn số chưa?

Tuyết Vân nguýt bạn, chu miệng «xí» một hơi dài, rồi cười lớn, kể tiếp:

- Sau lần Chef đưa Laura và Lisa tới giới thiệu đó... ông không trở lại đây nữa! Còn Laura và Lisa có ghé văn phòng CPQ hai lần để gặp tân thủ lĩnh, tức giám đốc Tuấn. Lúc giao tiếp với chúng tôi, hai nàng đều nói tiếng Anh và ăn nói đi đứng giống như bọn trẻ ViệtNam lớn trên đất Mỹ. Điều khôn đốn là cả hai dung mạo giống nhau, bộ điệu ăn nói đi đứng giống nhau, kể cả giọng nói, lại ăn mặc giống nhau. Hai cô chỉ cần xây qua xây lại là em không còn không nhận ra cô nào, tên gì? Còn giám đốc Tuấn thì thường đỏ mặt tí tai trước hai

người đẹp. Hể đứng trước mặt cô này gọi: «Miss Laura...» thì cô kia lên tiếng: «No, Laura's me! She's Lisa!». Rồi hai cô nhìn nhau cười khúc khích, y như cố ý chọc phá chúng tôi!

Tuyết Vân vụt ngưng nói, liếc mắt dò xét bạn... thấy bạn chúm chím cười, thái độ tự nhiên như nghe kể một câu chuyện vui, nhưng hình như rất nôn nóng muốn nghe biết về hai cô gái mà nàng nghi ngờ có dính líu đến bạn. Nàng nghĩ thầm:

«Ăn số mà Chef bảo ta tìm có lẽ từ nơi LyLy?»

Nghĩ như vậy Tuyết Vân khoan khoái trong bụng, giả vờ không lưu ý đến bạn, kể tiếp:

- Lần thứ hai giáp mặt hai nàng, em tìm ra được giữa họ có chút khác biệt là một nàng thường chúm chím cười mỗi khi nghe nàng kia nói và em biết được cô ta là Laura. Còn Lisa lúc nói chuyện có bộ điệu giống một người... khiến em sững sờ một lúc. Nhưng em không chắc lắm! Mãi đến lần thứ ba cách đây một tháng...

Tuyết Vân ngưng nói, nhìn thẳng và mắt LyLy hỏi:

- Chị muốn biết em nói «cô ấy giống ai» không? Còn muốn nghe em kể tiếp chứ?

LyLy mỉm cười, đáp bằng giọng tự nhiên:

- Đương nhiên rồi! Em đang muốn biết chị trở tài thám tử thế nào để thắng cuộc thách đấu của Chef mà?

Tuyết Vân cười cười:

- Bây giờ em đố chị lần thứ ba giáp mặt Laura và Lisa, nhờ điềm gì em tìm ra ẩn số?

LyLy trầm ngâm:

- Chắc là hai nàng ấy nói hớ chuyện gì đó trước mặt chị?

Tuyết Vân lắc đầu:

- Không đâu! Hai cô nàng láu lỉnh và tinh ranh lắm. Trước mặt em lúc nào họ cũng nói tiếng Anh và luôn luôn ăn mặc giống nhau. Nhưng lần thứ ba đó... Một cô mặc quần tây, thắt cà-vạt, tóc ngắn vén phía sau, ăn diện như con trai. Còn một cô thì vẫn mặc đầm, trang điểm nhẹ nhàng như hai lần trước. Vừa thấy họ bước vào văn phòng, em nghĩ bụng: «Cô láu lỉnh thích nói, mặc âu phục con trai, chắc chắn là Lisa. Còn Laura là cô mũ mĩ hay cười, mặc đầm». Nên khi cô mặc đầm tiến tới trước bắt tay chào em, em cười cười lên tiếng:

«- Today, I don't get wrong between the two of you! I'm sure you are Laura. (Bữa nay tôi không lầm giữa hai cô đâu! Tôi chắc cô là Laura phải không?)

Cô ta lắc đầu, nghiêm chỉnh nói:

«- Sorry! I'm Lisa...» (Xin lỗi! Tôi là Lisa)

Em nhìn thẳng vào mặt cô ta, thấy không có vẻ đùa giỡn hay dối gạt em. Em biết mình thêm một lần lầm lẫn, trong bụng không vui. Tự nghĩ: «Mình ngu quá! Hai cô này bữa nay ăn mặc khác nhau, thay đổi thái độ cử chỉ với nhau là cố ý để mình nhầm lẫn, trêu phá mình chơi! Thật đúng là hai cô gái tinh quái nghịch ngợm!»

Hai chị em họ thấy sắc mặt em, đoán được trong lòng em có chút hờn giận, nên chào em rồi đi thẳng vào phòng giám đốc Tuấn, sau khi trau đổi với nhau bằng thứ ngôn ngữ lạ hoắc. Em nghĩ: «chắc hai cô nói lén về em, mà không muốn em nghe và hiểu được, nên mới dùng thổ ngữ của xứ nào đó...»

Bất chợt em bỗng nhớ ra năm xưa... Mỗi lần bay qua Thụy Sĩ tìm chị để giao nhiệm vụ của Chef, em từng nghe người Thụy Sĩ trò chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ lạ mà Laura và Lisa đã nói với nhau. Nhất là sau khi hai cô rời văn phòng CPQ, giám đốc Tuấn gọi em vào phòng anh ta, rồi hỏi em:

«- Madame là bạn thân với nữ điệp viên LL12?»

«- Phải!

«- Tôi muốn tìm hiểu sơ sơ về điệp viên LL12. Madame có thể nói cho tôi biết những gì về người ấy?»

«- Giám đốc muốn tìm hiểu về phương diện nào? Tài danh hay sắc đẹp?»

Câu hỏi của em rất tự nhiên, nhưng anh chàng lại có chút đỏ mặt, thật là kỳ! Em tức cười thâm trong bụng, nhưng vội vàng nói tiếp như không để ý đến chàng ta:

«- LyLy tức LL12 là nữ điệp viên xuất sắc của CPQ hai mươi năm về trước... Là một người khôn ngoan, gan dạ, tung hoành khắp chiến tuyến. Vào thời ấy, Nga và Cộng sản Đông Âu còn tồn tại. Lực lượng phe cộng sản còn mạnh và gây nhiễu loạn khắp nơi... Vậy mà LyLy dám một thân xông xáo trên vùng đất địch, lúc qua Nga, lúc sang Tàu v.v... Nàng luôn phải đương đầu trước mọi hiểm nguy, trước kẻ địch lợi hại, nhưng nhờ vào sự khôn ngoan, gan dạ, giỏi xoay sở, để cuối cùng có thể hoàn tất nhiệm vụ và bình an trở về. Nhưng điểm đáng nói nhất ở LyLy là một người đẹp có thể làm điều đứng tất cả đàn ông trên thế gian, dù là kẻ thù! Nàng có cái diễm lệ của mỹ nữ phương Đông, vẻ kiêu kỳ của mỹ nữ phương Tây...»

Giám đốc Tuấn chợt ngắt lời em bằng câu hỏi:

«- Vẻ đẹp tương tự như hai cô Laura và Lisa phải không?»

Em chung hửng nhìn anh ta... Cho đến lúc đó em mới nghĩ ra hai điểm:

«1/- Ông già đã về hưu, tại sao đích thân mang hai cô gái lạ của CIA đến văn phòng CPQ? Lại còn nói cả hai sẽ thay thế vai trò LL12, nếu không phải có dính líu đến LL12?

«2/- Sau ba lần gặp mặt, tuy em chưa biết lai lịch hai cô ấy, nhưng mỗi lần nhìn họ em thấy có cái gì quen thuộc mà không biết ở điểm nào? Chính nhờ câu hỏi của Giám-đốc Tuấn em mới nghĩ ra: «Điểm quen thuộc mà em thấy từ hai nàng Laura và Lisa : chính là cái điểm lệ của mỹ nữ phương Đông và vẻ kiêu kỳ của mỹ nữ phương Tây. Đó chính là LyLy!»

Nói đến đó Tuyết Vân nhìn thẳng vào mặt bạn với cái nhìn thật sâu, trên môi điểm nhẹ nụ cười của kẻ chiến thắng vừa tìm ra ẩn số!

Từ khi nghe Tuyết Vân kể về mình với lời ca tụng nhiệt tình, LyLy cảm động lắm, liên tưởng đến những chuyện công tác của 20 năm về trước... Mọi sự như còn lảng vảng trước mắt nàng! Mọi sự như vừa mới xảy ra hôm qua!

Nàng ngồi bất động, lặng im nghe Tuyết Vân kể chuyện, hồn lâng lâng...

Thình lình câu hỏi của Tuyết Vân nhọn bén như xoáy vào tai LyLy:

- Bây giờ thì chị có thể cho em biết tất cả sự thật giữa chị và hai nàng ấy rồi chứ?

Tuy tâm trí có giao động khi nghe bạn nhắc đến chuyện xưa, nhưng LyLy vốn là người rất trầm tĩnh khi ở vào thế cùng. Cũng như khi xưa mỗi lần rơi vào hiểm cảnh, nàng càng phấn đấu để thoát hiểm nguy. Nàng cười nhẹ, hỏi lại bạn:

- Chị nghĩ, Laura và Lisa có dính líu đến em à? Chắc chị nghi ngờ họ là con của em phải không?

Không ngờ Lyly nói thẳng thừng như vậy. Tuyết Vân có chút bối rối, nhưng vẫn chưa dứt nghi ngờ, nghiêm giọng nói:

- Đúng! Chị hãy cho em biết mọi sự thật đi! Đừng giấu em nữa!

Lyly bỗng cười dòn. Hình như nàng cười để che giấu sự bối rối của mình, mà cũng có thể để kéo thời gian tìm câu đáp thích ứng? Khi nàng ngưng cười thì nhìn bạn với ánh mắt có phần thân thiết, có phần trêu chọc, nói:

- Chị và Chef có cuộc đấu trí với nhau mà? Em nhất định làm người ngoại cuộc, nên em không thể nói điều gì! Chị hãy tự mình tìm ra ẩn số. Em...

Nàng nói chưa dứt câu. Thành linh cánh cửa tự động trước văn phòng Tuyết Vân mở ra...

Một người đàn ông trẻ bước vào... LyLy và Tuyết Vân cùng đứng lên...

Người ấy chính là Nguyễn anh Tuấn, giám đốc Thủ Lãnh mới của CPQ hiện nay chứ không ai khác! Người ấy hồi hải bước tới trước mặt LyLy, bắt tay chào nàng một cách cung kính và nói:

- Madame Trần phải không? Xin lỗi vì cuộc gặp mặt với Giám Đốc CIA hơi lâu, nên tôi trễ hẹn khiến Madame chờ đợi.

LyLy lắc đầu mỉm cười:

- Ông giám đốc đừng khách sáo! Tôi cũng từng là nhân viên của CPQ mà? Sự thật ông giám đốc cũng không trễ hẹn lắm đâu! Chính tôi đến sớm là để hàn huyên với bạn, vì đã lâu năm rồi chúng tôi không gặp.

Tuấn cười cỡ mồm:

- À thì ra Madame và Madame Tuyết Vân đã có hẹn trước? Và hai người cần tâm sự với nhau nhiều lắm phải không?

LyLy mỉm cười đáp:

- Phải! Hai mươi năm chúng tôi không gặp, nói bao nhiêu cũng không đủ!

Tuyết Vân nói với LyLy:

- Thôi chị hãy theo ông Giám đốc vào văn phòng bàn bạc chuyện công đi ! Em sẽ mang vào cà-phê cho hai vị. Nãy giờ trò chuyện cả buổi mà em quên mời chị ăn uống gì cả! Xin lỗi!

Lyly đi theo giám đốc Tuấn vào văn phòng bên trong, vừa nhỏ giọng nói với bạn:

- Khách sáo cả với em nữa à?

- Phải lắm chứ? Bây giờ chị là khách mà?

LyLy bước vào văn phòng của Trụ Cờ Vàng thở trước, thấy không có gì thay đổi, lòng bồi hồi nhớ kỷ niệm cũ...

Khi xưa, mỗi lần đi công tác trở về, nàng vào văn phòng này để báo cáo với Chef... Bao nhiêu năm qua tuy nàng không hoạt động cho CPQ nữa, nhưng Trụ Cờ Vàng và Tuyết Vân,

cũng như bạn bè đồng nghiệp khắp nơi vẫn mãi mãi trong ký ức nàng, nhất là nơi này...

- Văn phòng này tôi không thay đổi gì cả, vì vật dụng văn phòng còn tốt. Hơn nữa, tôi cũng muốn giữ lại khung cảnh cũ để không quên vị Thủ Lãnh trước. Một người đáng kính đáng phục, suốt cuộc đời không sống cho mình.

Câu nói của Nguyễn Anh Tuấn đã ngắt dòng tư tưởng trong đầu LyLy. Nàng gật đầu, nói giọng buồn buồn:

- Ông Giám đốc nói đúng lắm! Người ấy rất đáng phục đáng kính, lúc nào cũng sống vì quốc gia dân tộc, vì chính nghĩa nhân loại. Đúng là một tâm hồn cao cả! Tiếc rằng tuổi đời và sức lực của con người giới hạn, không ai có thể trường cửu để hoàn tất ý nguyện của mình.

Nàng vụt ngưng nói, đưa mắt nhìn thẳng «chủ nhân mới» của văn phòng, nói tiếp:

- Cũng may ông ấy đã tìm được một người đầy đủ khả năng và tâm huyết như Giám đốc đây, để thay thế.

Tuấn mỉm cười sau câu nói của LyLy, nhưng không nói gì. Chàng mời nàng ngồi nơi ghế salon, rồi chàng cũng ngồi nơi ghế đối diện, chầm rãi nói:

- Tôi không thể nào sánh được với vị cựu Thủ lãnh đâu! Tôi còn trẻ, lại sinh trưởng ở xứ người, thiếu kinh nghiệm về cuộc sống ở ViệtNam và nhất là không hiểu tường tận bản chất con người ViệtNam. Đôi khi tôi cảm thấy khó khăn khi giao dịch với người Việt, nhất là đối với những người âm thầm ủng hộ cộng sản, nhưng ngoài mặt họ giả vờ chống đối. Tôi thật không hiểu nổi hạng người đó! Tôi rất muốn gặp Madame để bàn về tình hình chính trị của ViệtNam và hiểu thêm về người Việt trong nước và hải ngoại.

Lyly hỏi:

- Chẳng phải ông giám-đốc vẫn còn liên lạc với cựu Thủ Lãnh sao?

- Phải! Tôi vẫn còn liên lạc, vì cựu Thủ Lãnh là bậc cha chú của tôi về tuổi tác, cũng như về kinh nghiệm. Tôi lúc nào cũng coi ông là Thầy của tôi. Mấy năm qua tôi luôn luôn hỏi ý kiến của Thầy trong những vấn đề trọng đại. Tiếc rằng sáu tháng gần đây tôi không thể liên lạc với Thầy được nữa!

LyLy nghe Tuấn nói, nghĩ thầm:

«Hèn chi nửa năm qua ta không có tin tức của ông già! Ông bí mật đi đến chỗ nào đó chẳng? Hay bị bệnh nằm một chỗ ở góc nào trên xứ Mỹ?»

Nàng hỏi Tuấn với giọng lo âu:

- Có phải cựu Thủ lãnh bị đau bệnh chẳng?

Tuấn lắc đầu:

- Chắc không đâu! Lần chót tôi gặp Thầy, ông vẫn còn mạnh khoẻ lắm.

Câu xác nhận của Tuấn khiến LyLy nhớ lại câu nói của Tuyết Vân lúc nãy: «Ông già tuy lớn tuổi, nhưng ông còn mạnh khoẻ lắm, không đau bệnh gì đâu! Nội tiếng cười của ông cũng đủ sức giết Cọp nữa là!»

Nhớ lời bạn nói, trên môi LyLy tự nhiên điểm nhẹ nụ cười. Tuấn thấy nụ cười trên gương mặt đẹp quý phái của nàng. Tự nhủ:

«Một người đàn bà đẹp thanh nhã cao quý như vậy, hèn chi khi xưa đã làm điêu đứng biết bao kẻ thù! Hai cô Laura và Lisa quả nhiên là...»

Bỗng nhiên Tuấn sực nhớ là mình đang đối diện trò chuyện trước mặt khách, không nên nghĩ lung tung về hai nàng Laura và Lisa, nên hỏi LyLy:

- Chắc là Madame nhớ lại chuyện vui về cựu Thủ Lãnh?

LyLy cười nhỏ, đáp:

- Không ! Tôi chợt nhớ câu nói của lúc nãy của chị Tuyết Vân: «Ông già tuy lớn tuổi, nhưng sức lực còn mạnh khoẻ. Tiếng cười của ông cũng đủ khả năng giết cọp.»

Tuấn nghe LyLy nói, bật cười lớn:

- Đúng vậy! Tôi cũng nghĩ vậy!

Giọng cười của Tuấn vang bên tai nàng, nhưng âm thanh đầm ấm, dịu hoà... chớ không âm ầm rồn rảng như giọng cười của Trụ Cờ Vàng năm xưa.

Trong đầu LyLy bỗng có ý nghĩ so sánh:

«Hai người đàn ông của hai thế hệ khác nhau, tánh tình cũng khác biệt, nhưng lại có cùng chung một tấm lòng đối với quốc gia dân tộc! Người đàn ông trẻ này sinh trưởng và lớn lên trong xã hội Âu Mỹ, với thông minh và tài trí có thể thành tựu trên lãnh vực tiền tài và danh vọng. Nhưng anh ta lại chọn cái nghề âm thầm tranh đấu cho chính nghĩa, cho quê hương ViệtNam. Thật là một người đáng cho ta kính phục!»

- Madame nghĩ thế nào về hiện tình của ViệtNam?

Câu hỏi thình lình của AnhTuấn khiến LyLy giật mình chơi với một giây. Cũng may nàng đã nghe rõ chàng ta nói gì, nên đáp:

- Đáng buồn! Phải nói là rất là đáng buồn! Tình hình trong nước càng ngày càng tồi tệ về mọi mặt, mặc dù mới nhìn

vào người ta tưởng một xã hội có tiến bộ, thành phố nhiều thay đổi, nhất là Saigon. Nhưng sự thay đổi, sự tiến bộ đó... chỉ là bề ngoài ! Chỉ là ngụy tạo! Giống như những cảnh giả dàn ra ở phim trường.

- Madame có nhận xét rất đúng! Nếu như Việt Nam không bị cộng sản cai trị thì chắc chắn ngày nay đã theo kịp đà tiến hoá của nhân loại. Ví như Nam Hàn trước 1975 cùng một tình trạng chậm tiến như Nam Việt Nam. Nhưng ngày nay họ phát triển mọi mặt và trở thành quốc gia tân tiến, theo kịp với Nhật và Âu Mỹ. Xui xẻo cho Việt Nam cai trị bởi một đảng nhóm tham lam, ngu dốt, nên 38 năm qua vẫn luôn là một xứ chậm tiến. Việt Cộng bị chèn ép bởi đàn anh Tàu Cộng, bị các nước láng bang lợi dụng, bán dân, bán đất, bán tài sản quốc gia... Về ngoại giao không gây được tiếng tăm hay sức mạnh gì trên chính trường quốc tế. Thế giới không ai lưu ý nói đến Việt Nam, y như nước Lào và Cam-Bốt. Tuy cả ba có phần đất trên bản đồ thế giới, mà thiên hạ hầu như quên mất, hay ít khi nhắc đến!!

LyLy hỏi:

- Ông giám đốc có nghe câu chuyện con gái của ngoại giao Toà Đại sứ Cộng sản Việt Cộng ở Thụy Điển, ăn cắp đồ đạc trong shopping bị cảnh sát bắt, chính phủ Thụy Điển trả về nước, hai nước bất hoà vì chuyện này. Xem thế, ngành ngoại giao thô phỉ của chúng, đại diện cho cả nước chỉ làm xấu cho hai chữ Việt Nam. Đó là lý do cả thế giới khinh rẽ, không ai thèm nói tới như ông Giám đốc lưu ý.

Anh Tuấn gật đầu, nói tiếp:

- Đừng nói chi thế giới không thèm đếm xỉa lưu ý tới, ngay cả Trung Cộng đàn anh của chúng, đài truyền hình quốc tế CCTV của Tàu cộng, cũng không hề nói tin tức lớn nhỏ gì

về cái xứ đàn em kê cận! Xem thế Tàu cộng đã khinh rẽ đám đàn em đến mức độ nào? Thế mà bọn ngu dốt kia không biết gì cả! Lại cứ bô bô khoe khoan là xứ Vietnam của chúng: «an ninh đứng đầu thế giới nên không có tin tức gì để nói!!»

Thình có tiếng gõ cửa. Tuyết Vân mang vào hai tách cà-phê đặt trên bàn nhỏ trước mặt Anh Tuấn và Lyly, rồi hỏi:

- Hai vị có cần gì nữa không?

LyLy đưa mắt nhìn bạn lắc đầu, thay cho câu trả lời. Tuấn nói:

- Cũng quá giờ làm việc buổi sáng rồi, nhưng câu chuyện chúng tôi mới bắt đầu. Madame hãy ra về trước. Tôi sẽ mời Madame Trần ăn trưa.

Tuyết Vân cười nói với Chef của mình:

- Nếu ông Giám đốc chiếu cố đến chị ấy thì tôi xin phép về.

Rồi quay sang LyLy, Tuyết Vân nói:

- Em không chờ chị mà muốn về nhà trước để sửa soạn đón tiếp chị. Em biết chị đang ở khách sạn, nhưng hiện em ở nhà một mình. Chồng và con trai em hiện về thăm gia đình bên chồng em ở Cali. Chuyến này chị ở lại Washington bao lâu? Hay là chị tới nhà em ở vài ngày nhé?

LyLy ngần ngừ một lúc rồi gật đầu:

- Thật ra... em đã có chỗ ở... Em ở...

- Chị ở khách sạn à?

- Ở... Phải! Thôi được! Em sẽ đến với chị. Nhưng chắc ngày mai em mới có thể đến chị.

Tuyết Vân hỏi:

- Chị ở khách sạn nào? Trưa mai sau giờ tan sở em sẽ đến đón chị.

- Không cần đâu! Chị cho em địa chỉ chỗ ở mới của chị, em sẽ gọi taxi đến nơi.

Tuyết Vân hỏi giọng nghi ngờ:

- Vì sao không để em đến khách sạn đón chị, lại muốn đi taxi? Chị thật sự không phải đang ngụ tại nhà hai...

Lyly ngắt lời:

- Đừng đoán mò nữa! Em không muốn chị mất công đi đón em. Em sẽ tự đến nhà chị được mà!

Tuyết Vân nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Chắc là có ẩn tình gì muốn giấu em phải không? Chị không thể trốn em được đâu!

Lyly cười:

- Em cũng thừa biết chuyện này về đây sẽ bị chị tra hỏi nhiều chuyện. Nếu chị hứa không tra tấn em, em sẽ gặp lại chị ngày mai. Bây giờ chị đừng nói lời thôi nữa! Giám đốc Tuấn đang chờ em bàn chuyện, chị không thấy sao?

Tuấn nghe LyLy nói sẽ bị Tuyết Vân tra hỏi, không biết là điều gì? Nhưng chàng chỉ mỉm cười trước hai người đàn bà đẹp, mà không thắc mắc hỏi gì.

Tuyết Vân đành phải rút lui, sau khi lấy mắt ra hiệu với bạn rồi ra cửa.

Chờ Tuyết Vân rời nơi đó, Tuấn mời LyLy uống cà-phê, vừa nói:

- Chúng ta hãy bàn câu chuyện đang nói dở chừng.

LyLy gật đầu:

- Phải rồi! Chúng ta đang nói đến kinh tế của cộng sản Việt Nam.

- Phải! Nói về mặt kinh tế của Việt cộng thì càng thảm thiết hơn. Tài nguyên trong xứ nào bị đàn anh chiếm lấy, hoặc đem bán đồ bán tháo cho thiên hạ. Nhưng tiền thu được lại không vào quỹ của quốc gia, mà vào túi riêng của bọn cầm quyền! Cho nên tài sản quốc gia chỉ còn là cái túi rỗng!! Ngoài việc ăn xén ăn cắp đồng Đô của đồng bào tị nạn khắp nơi gửi về tài trợ cho gia đình họ, thì bọn chúng có xuất cảng những thứ lật vặt từ tài sản thiên nhiên như tôm cá, thực vật ngành hải sản, vài thứ rau cải trái cây... Nhưng tất cả lợi lộc từ tài nguyên thiên nhiên cũng để cho đầy túi riêng bọn họ. Thảm thay...

LyLy xen vào nói tiếp:

- Thảm thay vì túi tham không đáy, muốn lường gạt thiên hạ để kiếm tiền cho nhanh, cho nhiều, nên bọn Việt Cộng đã dùng những thủ đoạn vặt vụn như: **«lấy màu xanh của thuốc nhuộm hàng vải ướp lên tôm, cho tôm nhìn thấy còn tươi, lấy màu đỏ sơn nhà bỏ trong bụng cá để trông cá còn sống v.v... Và còn nhiều trò mảnh mung khác mà chúng không ngại dùng các chất hoá học độc hại bỏ vào thức ăn xuất cảng...»**. Tiếc thay cho chúng! Món nghề lường gạt mảnh mung của chúng chỉ một thời gian ngắn, các nước khám phá ra, dân chúng tẩy chay, chính phủ cấm nhập cảng các thứ từ Việt Nam... Cuối cùng chúng đành phải thương lượng chia chác với con buôn Thái Lan, mượn tên hàng hoá của Thái Lan «product of Thailand» để có thể bán hàng hoá Vietnam ra ngoài!

- Nghe Madame nói tôi mới vỡ lẽ ra! Mấy năm sau này tôm cá từ Việt Nam ít thấy trên thị trường Âu Mỹ, mà hầu như là từ Thái Lan. Hoá ra là bọn Cộng thương lượng chia chác với con buôn Thái Lan để tiếp tục xuất cảng các thức ăn ra thị trường quốc tế!

LyLy cười:

- Nhưng rốt cuộc rồi thiên hạ các nước và đồng bào Việt Nam bên ngoài cũng đoán biết! Bây giờ không mấy người ăn tôm cá sản xuất của Thái Lan, vì biết đó là thối thân của bọn Việt Cộng! Tóm lại, kinh tế của bọn chúng đã cùng đường!!

Anh Tuấn nói giọng xa xăm:

- Người làm kinh tế chỉ biết dỡ thủ đoạn mánh mung thì làm sao chiến thắng trên thị trường thế giới? Xem như các nước Âu Mỹ và Nhật, khi họ sản xuất thứ gì, từ xe hơi, vật dụng máy móc nhỏ lớn v.v... đều tạo sản phẩm tốt ở mức tối đa, để sản phẩm đó «thành danh» mà bán ra trên thị trường quốc tế. Và mỗi lần sản xuất đợt mới, họ càng cải thiện hoàn mỹ hơn, để «sản phẩm đã có danh» được tăng thêm giá trị và gây niềm tin ở người tiêu thụ. Nhờ vậy ngoại dịch của họ càng ngày càng vững tiến. Tài khoản ngoại tệ của họ thu nhập càng nhiều. Nước họ giàu có lớn mạnh về kinh tế.

LyLy cười, giọng chua chát:

- Trái lại bọn Tàu Cộng hay Việt Cộng hễ sản xuất thứ gì bán ra, đợt đầu tìm được khách hàng, thì đợt kế lập tức biến chế giả tạo với nhiên liệu rẻ tiền hơn, để lúc bán ra lợi nhuận thu nhiều hơn, tưởng rằng có thể lường gạt giới tiêu thụ dài dài... Chúng không ngờ vì bản chất tham lam lọc lừa, sản xuất hàng hoá mỗi ngày một tệ, không những không thành danh cho sản phẩm của mình, mà hễ thứ chi đề: «product of China»

hay «product of Vietnam» thì bị giới tiêu thụ trên thế giới tẩy chay, cho là thứ độc hại, hoặc không phẩm chất!

Anh Tuấn gật đầu:

- Đúng vậy! Sự cạnh tranh trên thế giới hiện nay là có được thị trường quốc tế, nên các nước đua nhau sản xuất sản phẩm tốt tới đâu, tạo danh tiếng trên thương trường. Còn bọn cộng Tàu và cộng Việt thì chủ trương lường gạt, nên sản phẩm mỗi ngày một tệ, mang tiếng xấu trên thương trường. Đó là hai thái cực của hai chế độ tự do và cộng sản. Một bên chủ trương đường đường chính chính, thu phục nhân tâm. Một bên gian trá lọc lừa, lường gạt nhân tâm.

LyLy vụt thở ra, hỏi Anh Tuấn:

- Chính trị, ngoại giao, kinh tế của bọn cộng Việt nam bê tắc, còn văn hoá và đạo lý thì ông Giám đốc nghĩ sao?

Anh Tuấn cười nhẹ:

- Văn hóa của một chế độ bị khoá mồm, cấm viết, cấm nói, cấm phát biểu... và ngày ngày dân chúng chỉ biết hô hào «Bác Hồ vĩ đại» «Đảng nhà nước vĩ đại v.v...». Thứ văn từ của một chủ nghĩa cùng đường lạc hậu, hết thời... thì ngoài việc nhắc đi nhắc lại khát vọng của Mác Lê và bác Hồ, thì đâu có gì để nói? Văn hoá văn chương đối với bọn họ là sản phẩm vứt bỏ, vì không tạo ra quyền lực và tiền của. Còn Đạo lý thì chắc Madame cũng biết. Ba mươi sáu năm qua Chùa, Nhà thờ... đều có các Cha, các Sư công an. Cho nên tín ngưỡng bị kiểm soát và giảng đạo theo khuôn khổ của Đảng đặc ra, thì đâu còn tôn giáo thực sự? Đâu còn có tự do tín ngưỡng? Như vậy Đạo trong chế độ này đã không còn thuần túy là Đạo nữa! Cũng bởi Đạo không còn, nên luân lý càng ngày càng đồi trụy.

Tuấn ngưng nói một giây, rồi tiếp:

- Trong xã hội Việt nam hiện nay đừng nói chi đạo nghĩa giữa người, ngay cả tình gia đình giữa cha mẹ con cái, vợ chồng, anh em, thân quyến, hàng xóm, bạn bè... hầu như đều mất hết! Mọi người sống vì tiền, lườm gạc lẫn nhau, lợi dụng với nhau.

LyLy phụ họa:

- Phải! Bây giờ hầu như ở Việt nam bốn tiếng: «đồng bào ruột thịt» dân chúng nghe rất trái tai. Ngày nay ở Việt nam, tình gia đình giữa cha mẹ, con cái, vợ chồng, anh em... không có tình nghĩa gì cả! Vì tiền, vì lợi, họ cũng lườm gạc tranh giành hãm hại nhau một cách trắng trợn, thì làm gì trong lòng họ còn có tình yêu tổ quốc và đồng bào? Tôi nghe biết có nhiều người Việt ở hải ngoại trở về xứ mua đất xây nhà, sửa sang chỗ ở... Cuối cùng nếu họ không bị bọn Cộng cướp nhà, thì cũng bị bà con thân quyến chiếm nhà! Tổ tiên chúng ta từ lập quốc đến nay đã mấy nghìn năm, trải qua bao thời đại Vua Chúa... chưa có thời nào tình nghĩa gia đình và đạo lý làm người lại suy bại như vậy!

Tuấn gật đầu cho nàng nói phải. Lyly thở dài, nói tiếp:

- Tóm lại 38 năm qua chính phủ Cộng sản Việt Nam thất bại trên chính trường, thương trường, văn hóa, đạo lý và nhân tâm... Thứ chi bọn chúng cũng thất bại, nhưng tại sao trong nước không có cuộc nổi dậy như các nước ARập và Châu phi hiện nay?

Tuấn cười nhỏ:

- Dễ hiểu thôi! Các quốc gia ARập và Châu Phi tuy không có nền dân chủ chân chính, không có người lãnh đạo tốt, nhưng dù sao cũng là một nước của khối tự do. Người dân

có quyền ăn nói, bày tỏ bất mãn, biểu tình chống đối chính phủ đòi quyền lợi, đòi thay đổi người lãnh đạo v.v... Còn các nước Cộng sản thì mồm miệng dân chúng bị khóa, tay chân bị trói, bởi những thủ đoạn tra khảo, hăm dọa, tù đày, tử hình v.v... Cho nên người dân trở thành những con rùa nhúc nhác, trốn trong cái mu khép kín tối tăm của mình. Bởi thế mà những nước cộng sản như Tàu, Bắc Hàn, Việt Nam, Cuba làm gì có những cuộc biểu tình đòi hỏi nọ kia...?

LyLy trầm ngâm suy nghĩ một lúc nói với Tuấn:

- Từ ngàn xưa, lịch sử các nước cũng như Việt Nam, thời nào dân chúng nghèo đói tận cùng sẽ có cuộc nổi dậy và sau đó là sự thay đổi thời đại vua chúa. Cộng sản cai trị độc tài, tàn ác, tham ô... mà dân Việt Nam chịu đựng 38 năm không vùng lên phản đối! Chỉ vì dân chúng trong nước, nhất là dân miền Nam, được thân nhân ở hải ngoại gửi tiền về trợ giúp thường trực. Họ có cuộc sống ấm no mà không phải cực khổ làm việc kiếm tiền. Cho nên dù trong nước không có tự do, công bằng và bị bọn cầm đầu bóc lột chèn ép mọi thứ... nhưng vì họ không bản cùng nghèo đói, nên muốn sống qua ngày cho yên. Tóm lại, chính Việt kiều hải ngoại hàng năm gửi bạc triệu, bạc tỉ đô-la, giúp thân nhân ở Việt Nam, đem cơm no áo ấm cho gia đình họ, đã khiến người Việt trong xứ bỏ ý chí phấn đấu và vô tình nuôi dưỡng chế độ cộng sản.

Ngừng một lúc để đê nén nổi bức tức ưu phiền, LyLy nói tiếp sau tiếng thở ra:

- Buồn cười nhất là bọn cộng Vietnam còn oang oang nói: «Các nước Mỹ, Âu, Á... đâu đâu cũng có dân chúng biểu tình bất mãn. Chỉ riêng xứ Việt Nam và đàn anh Hoa Hoa của chúng an bình nhất thế giới, giàu có nhất thế giới, vì dân chúng ai nấy thoả mãn, chẳng rục rịch đòi hỏi gì!!!»

Tuấn cười lớn sau câu nói của LyLy. Trò chuyện bàn luận với người đàn bà này chàng cảm nghe hứng thú.

LyLy cũng khâm phục người Thủ Lãnh mới của CPQ. Tự nhủ:

«Một người sinh trưởng ở hải ngoại, lại có nhận xét về tình hình trong nước Việt Nam và chính quyền cộng sản chính xác như vậy! Ông già quả tìm được người xứng đáng để giao trọng trách của mình. Và ta đây cũng không hối hận đã để hai con ta đi vào con đường ta đã đi!»

- CIA giao cho CPQ phụ trách chương trình gửi hai cô Laura và Lisa đi Bắc Hàn. Đó cũng là công tác đầu của hai cô. Madame nghĩ sao?

Câu hỏi thình lình của Tuấn khiến Lyly giật mình. Nàng đã nghe câu hỏi của Tuấn, nên không thể không trả lời, đành phải đáp sau tiếng thở ra:

- Tuy họ được CIA đào tạo, nhưng còn quá trẻ, chưa đủ kinh nghiệm.

- Tôi thì rất tin tưởng hai cô ấy về tài trí. Tuy nhiên về kinh nghiệm của họ đối với bọn Cộng sản tôi có chút ái ngại. Tôi mời Madame về Washington là vì bấy lâu nghe danh mà chưa có dịp hội kiến để bàn luận với Madame về hiện tình đất nước. Sự thật mục đích của tôi là mong Madame hỗ trợ hai cô ấy trong công tác lần này.

LyLy lặng thinh không đáp. Tuấn nói tiếp:

- Tôi đã nghe cựu Thủ lãnh nói lý do khiến Madame từ bỏ nghề nghiệp. Cho nên nếu như Madame không thể cùng đồng hành với hai cô, thì cũng nên dạy bảo ít chút kinh nghiệm.

Lyly gật đầu:

- Điều này là lẽ đương nhiên. Tôi không thể nào để họ đi vào vùng đất địch, mà không lo nghĩ. Hàng ngày tôi với Laura, Lisa vẫn trò chuyện qua hệ thống Skype trên Internet, nhưng dù sao tận mặt bàn bạc vẫn rõ ràng hơn. Đó cũng là lý do tôi qua Washington theo lời mời của ông giám đốc, mà cũng để gặp Laura và Lisa dạy bảo vài điều.

Tuấn mừng rỡ:

- Cám ơn Madame đã đồng ý giúp cho hai cô Laura và Lisa trong chuyến công tác sắp tới. Trò chuyện bàn luận với Madame đã giúp tôi có thêm hiểu biết về Việt Nam. Bây giờ tôi xin phép làm nhiệm vụ của chủ nhân CPQ đón tiếp khách. Đã đến giờ ăn trưa, xin Madame cho biết thích ăn món gì để tôi mời Madame.

Tuấn nói dứt lời liền đứng lên mời LyLy theo mình ra cửa.

LyLy theo chân Tuấn bước đi, bỗng bật cười nhớ đến Trụ Cờ Vàng thường mời nhân viên ăn hamburger. Một phần vì ông không có giờ đến nhà hàng kêu gọi món ăn, một phần ông biết Tuyết Vân và LyLy rất ghét ăn hamburger nên chọc cho hai nàng kêu ca than oán!

Đang đi, nghe LyLy cười, Tuấn thắc mắc hỏi:

- Vì sao Madame cười? Chắc là không phải vì chuyện tôi mời ăn trưa chứ? Thật ra tôi muốn mời Madame và Madame Tuyết Vân ăn bữa tối...

LyLy ngắt lời:

- Không phải tôi cười ông giám đốc đâu! Tôi bỗng nhớ đến Chef cũ, nhớ đến nhiều kỷ niệm tức cười lắm, nhất là chuyện mời ăn.

Nghe Lyly nói, Tuấn vỡ lẽ ra, tươi cười hỏi:

- Vậy à? Ông mời ăn thế nào? Đáng tức cười lắm sao?

- Chuyện tức cười về ông kể ra «một ngàn lẻ một ngày» cũng không hết! Ông giám đốc nên hỏi chị Tuyết Vân. Chị ấy là người cận kề bên ông thời gian dài. Chị có rất nhiều chuyện vui và bực mình để kể lắm.

Hai người đi xuống tầng hầm tới bãi đậu xe. Tuấn mở cửa mời LyLy lên xe. Chàng vào xe rồi máy chạy tới, vừa nói:

- Tôi đưa Madame đi xa xa chỗ này một chút, đến con đường có nhiều nhà hàng Tàu và ViệtNam...

Không để Tuấn dứt câu, LyLy nói:

- Máy lúc gần đây tôi và gia đình tôi không ăn thức ăn Tàu và Việtnam, chỉ vì...

Tuấn chợt nhớ ra, kêu nhỏ:

- Chao ôi! Tôi đã quên điều này! bấy lâu tôi cũng ít đến nhà hàng Tàu và Việtnam, vì nghe biết thức ăn xuất cảng từ hai nơi đó có nhiều chất hoá học độc hại. Hay là chúng ta đến nhà hàng của Ý nhé?

- Được lắm! Ăn trưa, ăn ít ít, ông Giám đốc chọn nhà hàng Ý là thích hợp lắm.

Hai người bạn gái ngồi kề nhau trên chiếc ghế dài trong phòng khách. Cà phê, trà, bánh... bày đầy trên chiếc bàn nhỏ, nhưng cả hai mãi mê trò chuyện quên uống quên ăn!

LyLy nói Tuyết Vân:

- Bây giờ chị đã nghe biết lý do em ẩn tích và trong hai mươi năm qua em làm gì và ở đâu. Chị không còn trách giận em nữa chứ?

- Hóa ra Chef với chị và anh Vân Trường vẫn âm thầm hoạt động. Phải rồi! Tình hình chính trị thế giới thay đổi, phương thức hoạt động cũng đổi thay. Và anh ấy hiện giờ đang ở...

LyLy không chờ bạn nói dứt câu, đáp bằng một tiếng ngắn gọn:

- Phải!

- Như vậy chắc anh chị vẫn thỉnh thoảng gặp nhau?

- Phải!

Tuyết Vân nói giọng bùi ngùi:

- Rồi hai người phải sống cảnh Ngưu Lang Chức nữ à?

LyLy cười nhẹ, đáp:

- Sống vì lý tưởng phải có chút hy sinh mà. Nhưng dù sao lúc nào cần gặp, chúng tôi tìm nhau.

Tuyết Vân lại hỏi:

- Còn Laura và Lisa? Phải chăng...

LyLy cười dòn:

- Những gì dính líu đến hai nàng ấy, em không thể trả lời. Vì họ là «ẩn số» chị phải tìm ra để thắng ông già mà?

Tuyết Vân nói giọng hờn giận:

- Thôi được! Em không thèm hỏi về hai nàng ấy. Nhưng chị tin tưởng họ có thể thay chị trong công tác à?

LyLy trầm ngâm một lúc mới đáp:

- Hy vọng là được! Họ do CIA đào tạo mà?

Sau câu trả lời nàng tựa đầu lên vai bạn thiếp đi. Tuyết Vân thừa biết LyLy đã mệt mỏi lắm sau cuộc hành trình xa xôi, lại phải thức suốt đêm trò chuyện với mình. Nàng nghe thương bạn vô cùng, nên không dám đánh thức để đưa vào phòng ngủ, đành phải để bạn nằm tạm trên băng ghế dài.

Nàng vào phòng ngủ lấy chăn đem ra đắp lên mình bạn, vừa lẩm nhẩm nói một mình:

- Tội nghiệp cho LyLy một đời bôn ba, hy sinh cho lý tưởng, lại còn chịu bao nỗi lo lắng, nhớ thương và chia cách ngàn dặm với chồng con!

Nước mắt Tuyết Vân chợt chảy ra lúc nào nàng không hay? Nàng đứng lặng im nhìn bạn một lúc, rồi thẫn thờ bước đi...

(hết)

Mời độc giả xem « LL12 Trên Những Nẻo Đường Thế Giới »

*Tuyết Vân có tìm ra ẩn số về hai nàng Laura và Lisa để thắng cuộc thách đố của cựu Thủ Lãnh CPQ?

*Laura Lan và Lisa Liên, hai cô gái song sinh LL sẽ thay thế LyLy trong lớp nữ điệp viên LL12 như thế nào?

Huỳnh Dung